

איש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש יג אדר תשע"ג: הדלקת נרות: ירושלים 56: 4: תל-אביב: 11: 5: חיפה: 01: 5: מוצאי שבת: ירושלים: 09: 6: תל-אביב: 11: 6: חיפה: 10: 6: ר"ת: 49: 6:

פרשת תצוה תפלה על הזולת

הופץ השבוע
"בריאאות ורפואה" – 66

טוב וראוי לכל אדם לשית על לבו מצוקות בני ישראל כדי שיתפלל עליהם תמיד!

נלמד ממה שנצטווה אהרן "ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד" (פרק כח-ל)

ופירש הספורנו: כדי שיתפלל עליהם שיזכו במשפט. עכ"ל. ונמצאנו למדים, שכדי להתפלל כראוי על בני ישראל, יש הכרח לשאת על הלב את צרכיהם של ישראל. יש הכרח לחוש בצערם.

הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל (כתוב בספרו **יערות דבש ח"א-דרוש א**): "וחובה עלינו להתפלל בטובתם ושלומם [של תלמידי חכמים ולומדי תורה] כי הלא המה שומרי תורה ותופשי קבלה אמיתית תורה שבעל פה, ונפשינו קשורה בנפשם. ואם אין תלמידי חכמים ח"ו אין לנו חיים. ולכן עלינו החיוב בכל לבב להתפלל לה', שיחדש כנשר נעוריהם ויחליפו כת, יעלו אבר כנשרים, וזו היא מצוה רבה מאד, מלבד התפלה לה' עבור למודי ה', ואף גם שמכח זה נתרבה כבוד התורה, כי איך לא יחמוד איש לתורה, אם כל ישראל מתפללים בשלמו וטוב מעמדו ובריאותו. עכ"ד.

סח הגאון רבי משה סולובייצ'יק זצ"ל: "חייב אדם להאמין באמונה שלימה, שבאיזה מצב שיהיה, תפלתו נשמעת, ויש לה הכח לפעול ישועות!"

פעם שוחח עם חולה שהרופאים נתייאשו ממנו ואמר לו: "כתוב בתהלים (קכא-ב) "עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ". ולכאורה היה מספיק אם יכתב "עזרי מעם ה'" ולאיה צורך הוסיף דוד המלך "עושה שמים וארץ"!

אלא הביאור הוא, שהרי שמים וארץ ברא הקב"ה יש מאין. ולומדים מכאן שאפילו אם על פי הטבע לא רואים שום אפשרות להצלתו, בכל זאת אפשר לפעול ע"י התפלה שישלח לו הקב"ה את עזרתו בבחינת יש מאין.

בדרך זו המשיך הגר"מ והסביר את גדלותו של יהושע שהעמיד חמה ממהלכה. אינשי דעלמא סבורים כי גדלותו של יהושע היתה בכוחו להעמיד את החמה. אבל לאמיתו של דבר יש לראות את גדלותו של יהושע בכך שהתפלל וביקש כזה דבר שהוא נגד טבעו של עולם. שהרי לאנשים מן השורה לא יעלה כלל על מחשבתם להתפלל על דבר כזה. ואילו מעלתו של יהושע היתה לבקש על זה כמו שאנו מבקשים על דבר רגיל. לפי שהיתה ליהושע השגה חושית ביכולתו של הקב"ה לשנות את הטבע כרצונו ואשר בכוחה של תפלה לפעול אף זאת, ומכח אמונתו הגדולה בזה זכה שתתמלא בקשתו.

כ"ק האדמו"ר מדזומסק רבי שלמה חנוך רבינוביץ זצ"ל היה מרבה לעודד ולחזק גם את האדם הפשוט בכוחה של תפלה למען הפרט ולמען הכלל. יסוד ושורש התפלה - לשיטתו - לא להתפלל לצורך עצמו בלבד, כי אם לטובת הכלל. "כך הוא העיקר שמתפלל אדם על חברו ושש ושמח בישועתו, כמו שכתוב ושמחת עולם על ראשם, שהשמחה של כל העולם - כשאחרים בטובה - היא על ראשם. כי אם האדם אינו משגיח ומתפלל רק על עצמו ושמח בטובת עצמו בלבד, הרי זה מגונה מאד, אבל דרך הצדיקים והישרים הוא לחלות ולצפות לטובת חברו ולחייב את עצמו עבור חברו.

לא פסק מלהתפלל לרפואת שונאו...
איש אחד מעירת גוסטינין שהיה שונא את כ"ק אדמו"ר מגוסטינין - רבי יחיאל מאיר ליפשיץ זצ"ל והיה מיצר לו מאד, נפל למשכב עד שמעשה חולה אנוש. באו אנשים וסיפרו זאת לרבי כי חשבו שזו לו בשורה טובה.
ואולם הרבי ציוה מיד לאסוף מנין אנשים לבית מדרשו לומר תהלים ולהתפלל לרפואתו של האיש, ואף הרבי עצמו לא פסק מתפלה ואמירת תהילים ואף התענה יום שלם לזכות רפואתו של החולה.
התפלאו האנשים על מסירות כזו מצד הרבי להתפלל ולבקש לטובת אדם שכה שונא וציער את הרבי כל הימים. גם אמו הביעה לפניו את מורת רוחה: "לו תשמעני בני, הלא כה סבלת ממנו ומדוע אתה מרעיש כל כך עולמות בעבורו ועוד שרוי בתענית"!
השיב לה הרבי באירוניה: "הלא תביני אמי, אם יש לי שונא כזה, הרי בודאי כך צריך וראוי שיהיה לי, על כן מתפלל אני שתהיה לו רפואה ולא אצטרך לחפש לי שונא אחר במקומו..."
מגדוה"ת והחסידות

עלון "איש לרעהו" פרשת תצוה-זכור הוקדש לעילוי נשמת

מרת זלדא ע"ה בת ר' חיים עבי ז"ל, אשת ר' יעקב קאפל עבי מנדל ז"ל

שיום היאהרצייט חל ביום שושן פורים ומנוחתה כבוד בהר הזתים ירושלים עיה"ק תובב"א

ת . נ . צ . ב . ה .

משפחת ר' נתן אפטרנגוט - אנטוורפן, בלגיה משפחת ר' יוסף בנימין הכהן - בני ברק, ישראל משפחת ר' מרדכי מנדל - וינה, אוסטריה



מעלה לאדם המעורב עם הבריות באחוה ורעות והמקרנן לדרך הישר!

נלמד מהפסוק: "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך... מתוך בני ישראל לכהנו לך" (פרק כח-א)

ושואלים המפרשים: מדוע לא נבחר משה להיות הכהן הגדול? ומבארים (המגיד מדובנא בספר אהל יעקב, ועוד): משום שתפקידו של הכהן לשאת עליו עוון בני ישראל, לכפר עליהם, לעשות עבודת העם, מצריכו להיות "מתוך העם" להיות מעורב בו, להכיר את חולשותיו ומגרעותיו, צרכיו וטרודותיו. לא כן משה רבינו הרחוק יותר מתשוקותיו של בשר ודם, המסוגל לעלות השמימה ולהיות מעורב עם המלאכים ללא אכילה ושתייה, אינו יכול להשתמש באצטלא זו. משום כך, אהרן שהיה קרוב יותר אל העם, היה אפשר בידו לנהוג במדה זו של "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרנן לתורה" כמו שאמרו חז"ל (באבות פ"א-יב).

כידוע, אחת ממצוות יום הפורים היא "משלוח מנות איש לרעהו". נאמרו בי טעמים למצוה זו: א) בספר מנות הלוי כתב הטעם, כדי להרבות אחוה ורעות. ב) בשו"ת תרומת הדשן (סי' קיא) כתב הטעם כדי לסייע לרעהו שלא יחסר לו בסעודתו. נמצאנו למדים שדוקא ביום זה, יותר משאר ימים, תיקנו חז"ל להרבות בו אחוה ורעות בין איש לרעהו.

הפלא הוא שדוקא ביום זה הנועד להרבות אחוה ורעות, מוצא לו השטן מקום להתגדר בו ולערב עצמו בשמחת היום, ולהסב את ליבות מקצת בחורי ישראל מן העיקר, עד למכשול ממש בענינים ש"בין אדם לחברו" וכפי שהתריע על כך הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן שליט"א במכתבו (ז' אדר תש"ע) שפרסם לאלו הצריכים חיזוק בנושא זה, וכך כתב:

"היות שמתקרבים ליום פורים שבו חז"ל תקנו לימי אהבה בין איש לרעהו, וכפי מה שרצו להשריש אהבה בין איש לרעהו, כן גבר יצר של לצער ולהלבין פני רבים... ויותר מזה להמשגיחים אשר לרגל תפקידם צריכים פעם להגיד דברים שהם לא רצויים לכל התלמידים, ואז נוקטים להוציא נקמתם ביום הפורים. נמצא שדוקא יום של אהבה נהפך ליום שבו עושים דברים הפוך מזה..."

"וכל אחד ישתדל באותו יום להרבות אהבה, ואם זה אינו יכול, לכל הפחות לא יעשה היפך מזה. ולהמוסיפים אהבה ורעות, יזכו לטוב ויעלו מאד להמעלות הרוחניות ולצמוח לטוב ולתפארת".

ובמכתב נוסף נוקב בחומרנו, (מתאריך ט"ז אדר א' תשע"א), כתב הגראי"ל שטיינמן: "היות שמתקרב ימי פורים דפרדים ודמוקפין, בהם יש חשש של פגיעה באנשים, בחורים, ומחנכים, אשר זה חטא ועון גדול, והרבה שנים אחרי זה סובלים הפוגעים והמביישים, ולא יודעים את חומרת הדברים".

"באתי בזה לעורר כי זה כמשחקים באש, שומר נפשו ירחק מעוון החמור של המלבין ברבים. ויהי רצון שהזמן ינוצל לחיזוק ולאהבה בין אחד לרעהו ולכל לומדי ומלמדי תורה. וכל אחד יתרומם ברוחניות כנפש לב מבקשי השי"ת". עכ"ל.

ואגב ענין זה, מן הראוי והנצרך לציין עוד אי-אלו פרטים שיש ליתן עליהם את הדעת במיוחד ביום הפורים:

א) **בשימוש** אביזרי פורים המשמיעים קולות נפץ ומעלין עשן, יש להתחשב באוזניו, ליבו ובריאותו של הזולת!

ב) **להתחשב** בנמים את שנתם, ולא להאריך בשמחת פורים רעשנית עד מאוחר בלילה!

ג) **במצות** "משלוחי מנות" להקפיד שיהיו המנות ראויות למאכל, הן מצד טיב המאכל והן מצד כשרותו!

ד) **להזהר** בממון הזולת ובממון הקדש, ולא להזיק מחמת שמחת פורים!

ה) **לצמצם** ככל האפשר את הוצאות מוסדות התורה לשכירת רכבים ושאר אביזרים, במגביות פורים!

ו) **להתחשב** במצבו ובמדת נדיבותו של התורם, ולא להלחיצו לתרום ממון יותר מכפי רצונו או יכולתו!

ז) **על המהדרין** במצות "לבסומי" להזהר שלא לגרום צער ואי נעימות לסביבתם... (ובושה למשפחתם)!

"נכנס יין - יצא סוד"...

פעם היסב הגאון רבי יוסף דב סולובייצ'יק זצ"ל (בעל הבית הלוי) עם מקורביו ותלמידיו בשמחה של מצוה. כטוב לב המסובים ביין ביקשו מרבם שישמיע להם דבר אגדה.

נעתר רבי יוסף דב לבקשתם, פתח ואמר: הנה מסובים אנו כאן בשמחתה של מצוה, וככל שאנו מרבים לאכול ולשתות הננו חשים יותר קרבה זה לזה ושופעים אהבת ישראל אמיתית. לעומת זאת, כאשר הגויים מטיבים את ליבם ביין, מיד הם נעשים עוינים זה לזה, מכים איש את רעהו, ופעמים אף מגיעים לידי שפיכות דמים, מה החסר לניגוד קיצוני זה שבין היהודים לגויים?

נראה לי - הסביר הגריי"ד - כי הסיבה היא משום שאנו היהודים נצטוינו מפי הגבורה "ואהבת לרעך כמוך". ואילו לעשו נאמר "ועל חרבך תחיה". ישנו בודאי סוד גדול בציווים אלו שאינם מובנים כפשוטם. ואולם הרי אמרו חז"ל (עירובין סה). "נכנס יין - יצא סוד" וכאשר יוצא הסוד מתגלה הענין כפשוטו: יעקב מפגין כלפי הזולת את אהבתו וחבתו, ואילו עשו מפגין כלפיו את חרבו...

שופע אהבה ואחוה לכל אדם

כ"ק האדמו"ר מויז'ניץ - רבי חיים מאיר הגר זצ"ל היה כולו שופע אהבה, אחוה ורעות כלפי כל אחד מישראל. פעם סיפר שכאשר הגיע עם חלק מחסידיו כפליטים, לעיר גורסוורדין שהיתה קהילה אשכנזית, סבלו הוא וחסידיו מיחס שלילי מצידם.

בצר לו פנה האדמו"ר לראש הקהל ואמר לו: "נראה כי אינכם אוהבים אותנו במיוחד... אבל אנו נאהב אתכם כל כך, עד שגם אתם תאהבו אותנו לבסוף..."

כיוצא בזה סיפר רבי אליהו רוט, כי אחרי המלחמה פגש בגרמניה יהודים שהיו "מתנגדים" מבטן ומלידה, ולבסוף הפכו לחסידים נלהבים של האדמו"ר מויז'ניץ. הוא הביע את תמיהתו בפני הרבי, היאך הצליח לפעול "מופת" כזה להפוך "דייטשע אידן" לחסידים.

השיב לו הרבי: "אהבתי אותם בכל ליבי ונפשי ללא גבול, והאהבה היתה גדולה כל כך, שבהכרח אהבו גם הם אותי והלכו אחרי "כמים הפנים לפנים"..."

במחיצתם

שמירת הלשון

לשמור פיו ולשונו מכל דיבורים אסורים כמו לשון הרע ורכילות !

ראוי לראדם
שיחמול על
דיבוריו...

רגיל היה הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל לומר לתלמידיו: חייב אדם לשים שבע מנעולים על פיו שיהא סגור. צא וראה, מדוע הבריות נכשלים כל כך בלשון הרע? מפני שפותחים בנקל את הפה... ומדברים... לא כן הם היו מתקשים בכל פעם שצריך לפתוח את הפה...

והיו שגורים על פיו דברי הרמב"ם באגרת השמד (פ"א), כי "ראוי לו לאדם שיחמול על דיבורו יותר מחמלתו על ממונו". וכן הדברים שכתב במורה נוכים (ח"ג פ"ח) כי "הדיבור בלשון הוא מסגולת האדם וטובה שהושפעה עליו"...

וזאת ליהודה

נלמד, בדרך רמז, מהפסוקים: "ועשית את מעיל האפוד כליל תכלת... והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו"... (פרק כח-לא, לב)

וכתב החפץ חיים (בספרו שמירת הלשון ח"ב פ"ז וכן בפ"י עה"ת) שפסוקים אלו מרמזים על שמירת הלשון, לפי מה שאמרו חז"ל, שהיה המעיל מכפר על עוון לשון הרע, אמר הקב"ה יבוא דבר שבקול ויכפר על מעשה הקול (ערכין טז.). הוא שנאמר "כליל תכלת" שהתכלת דומה ליס, ויס דומה לרקיע, ורקיע דומה לכסא הכבוד, ובוה יזכור שעתידי הוא להתייצב לדין לפני כסא הכבוד.

מדוע חובה עלינו לשמור על הלשון יותר משאר אברים? מבאר המהר"ל מפראג זצ"ל (בנתיב הלשון פ"א): אינו דומה קלות פעולת הלשון לקלות שאר האברים, שכן אם, למשל, רוצה אדם להכות את חברו, צריך להפעיל ולעורר בידו כח לזה כי בהנף קל של יד הלא לא יפעל מאומה, לא כן הלשון. היא אינה צריכה שום הפעלת כח, אלא מיד כשימצא לנכון לדבר, פותח פיו ומדבר. לפיכך "החיים והמות ביד הלשון" יותר משאר אברים.

ע"י שמירת הדיבור יכולים לזכות לדרגה של רוח הקודש. רואים זאת אצל אסתר כפי שהביא כ"ק האדמו"ר מאו"רוב - רבי משה יחיאל אפשטיין זצ"ל (בספרו באר משה - פרשת מטות) מה שאמרו בזוהר הק' (ח"ו-קפג) על הפסוק (במגילת אסתר ה-א) "ותלבש אסתר מלכות" - דאתלבשת במלכות עילאה קדישא, ודאי לבשה רוח הקודש, מאי טעמא זכתה להאי אתר, בגין דנטרא פומא דלא לחואה מידי [=מה טעם זכתה לרוח הקודש? מפני ששמרה פיה שלא לומר דבר]. הוא שנאמר: "אין אסתר מגדת מולדתה". ואוליפנא, כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוחא דקדושא.

לפ"ז מבאר האדמו"ר מאו"רוב את הפסוק (שמואל א-ג, יט): "ויגדל שמואל וה' היה עמו ולא הפיל מכל דבריו ארצה". כלומר: מאחר שהוקיר את דיבוריו ולא הפיל מכל דבריו ארצה אלא כולם היו לתכלית הנרצה, לפיכך זכה לכך "וה' היה עמו" - רוח הקודש נבואה ותורה.

שאל כ"ק האדמו"ר רבי מנחם מנדל מווארקא זצ"ל: הגמרא (יבמות סג:) אומרת: "כל תיבה שצריכה למ"ד בתחילתה, הטיל הכתוב ה"א בסופה". ולכאורה תמוה: מה הרויח הכתוב בכך שהעביר את האות מכאן לשם?!

אלא מלמדת אותנו התורה - השיב הרבי - שגם כאשר צריכים לומר משהו, כדאי לדחותו כל האפשר...

תוכחה בנועם

להוכיח את בניו ותלמידיו בנחת, בנועם ובכבוד !

נלמד מהפסוק: "כתית למאור" (פרק כז-כ)

וכתב רש"י: כתית למאור - ולא כתית למנחות. ומובא (במש"ת) בשם האדמו"ר רבי יחיאל מאלכסנדר זצ"ל, לרמוז מהלכה זו גם לכלל היסודי האמור לענין חינוך בכלל ולענין תוכחה בפרט, שכאשר באים להוכיח ולהדריך את הזולת, יש להזהר לעשות זאת בנועם, ברכות ובאופן מכובד, כי רק בכך תושג המטרה. זהו שאמרו: "כתית" - כאשר מוכיח האדם את הזולת ומבקש לכתת את לבו, יכוון את אופן התוכחה "למאור" - כדי להורות ולהאיר לפניו את הדרך הישרה. "ולא למנחות" - אבל לא כדי להנחיתו ולהשפילו...

על כן יש להוכיח באהבה ובמלים מכבדות ויאמר "הלא לחכם וצדיק נחשבת בעיני ואיך מתאים לך ללכת בדרך זו". וכפירוש השל"ה הק' (בתוכחת מוסר - דברים) בפסוק במשלי "אל תוכח לץ" - לומר לו "לץ אתה", "פן ישנאך" יוסיף חטא השינאה על חטאו. "הוכח לחכם" - אמור לו הרי חכם אתה ולא מתאים לך... "ויאהבך" - לא רק שיקבל את דברי התוכחה, אלא גם יאהב ויעריך אותך...

בדרך זו ביאר האלשיך הק' את הפסוקים (משלי כד-כד, כה) "אומר לרשע צדיק אתה יקבהו עמים... ולמוכיחים ינעם ועליהם תבוא ברכת טוב". והיינו, אם אומר לרשע שהוא צדיק, זהו חנופה ו"ויקבהו עמים". אך ל"מוכיחים ינעם" - אף כי רשע הוא, אך אם תאמר לו בתוכחתך: "רשע אתה", יענה עזות ויקללך. נמצא כי האשמה עליך שגרמת לו להרשיע. לכן ינעם למוכיח כשיאמר לו "צדיק אתה". הוא שנאמר בהמשך: "כי כל איש טוב יברכם" - כי בתחבולות החזירהו למוטב בל ייצר לטובים.

ומובא מהחפץ חיים שכאשר אדם רוצה להוכיח את חברו על איזה דבר שעשה שלא כהוגן - הן במילי דשמיא והן במילי דעלמא - הוא צריך להוכיחו בלשון רכה ובדברי נועם, ויזהר מאד שלא להביא את חברו לידי "נצחנות", מפני שאם יוציא אותו מגדרו על ידי תוכחתו ויכריחו להתעקש, אזי ח"ו אין שכינה חשובה נגדו, וכיון שבא לכלל ניצוח, אזי רצונו משחדו לעבור על כל זדון בשאט נפש, ולא לשוב מפני שום דבר, הן מה ששייך למדת הדרך ארץ והן מה שנוגע לחברו כנפשו.

תוכחה בנועם ובכבוד

מדת התוכחה לזולת שהיתה מנת חלקו של הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל בתור משגיח נעשתה בגאונות רבה ובמתיקות נפלאה שהשפיעה על רבים מבחורי ישראל. מעולם לא הוכיח בחור באופן אישי. אם היה צורך לומר דבר מוסר לאחד הבחורים, היה קורא לבחור נוסף והיה מדבר לפניו דברי תוכחה ומוסר. הבחור שאליו היה הדבר נוגע, הבין, אך לא הרגיש בושת פנים.

מרגלא בפומיה לומר, שאם היה צריך להוכיח ולבייש משהו, אין זה בגדר "הותרה" אלא בגדר "דחוייה". והביא ראייה לזה מיעקב שכאשר ברך את אפרים ומנשה "שיכל את ידיו", ולמה לא ביקש מיוסף לשנות המקומות של מנשה ואפרים? אלא ביאר המהרש"ל כדי לא לבייש את מנשה. והעיר המשגיח, הרי מנשה התבייש בלאו הכי, על ידי שיעקב שיכל ידיו, אלא מכאן שעל כל פנים צריך למעט הבושה ככל האפשר.

המשגיח דקמניץ

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

עם ישראל יכול אחרת / הרב נפתלי וינברג

האם מישהו יפסיד מכך? למה הדבר דומה לשלושה דייגים שמתגוששים ליד הרשת, בעוד בעקבות המהלומות נופלים דגים מהרשת המימה. נעצר לידם אדם חכם ואמר: הלא אם תפסיקו להתגושש, ותתחלקו בשווה, תרוויחו הרבה יותר!

וכמו כן בענייננו: ברור שבפעילות מאוחדת ניתן להגיע להישגים כפולים ומכופלים בכל תחום. אז מדוע ששלושה יתקוטטו על חצי מטבע, אם בכח האחדות ניתן לגרוף שלושה מטבעות - וכל אחד יקבל מטבע שלם!

* * *

אדם שירצה להיבחר יצטרך לעמוד ברף מסוים של אנושיות, שנאת בצע וכדו'. כדי להיבחר לא יהי' די ב"ארגזי מתפקדים" אלא יהא עליו להוכיח - לי ולך - שהוא אכן ראוי לתפקיד. הנציגים בממשלה יהיו מכל עיר ועיר אשר ידעו לדאוג לצרכי כל תושבי עירם, בשילוב עם צרכי כל העם כולו, ללא כל התייחסות למגזר או מפלגה מסויימת. יש דרכים כיצד לבחון את האנשים המתאימים להבחר, והם כבר בשימוש בתחומים שונים בארץ ובעולם, ובבוא העת יועילו גם בענייננו.

נכון, זה לא יקרה ביום אחד (וכנראה גם לא בכמה ימים...) אך כאשר זה יתרחש (והסיאוב הפוליטי הגובר בארץ משכנע שזה יתממש מהר יותר משחשבונו) או אז - לפחות מבחינת המריבות הרעשניות בעם - יתקדש שמו אצל אומות העולם! כי בעולם כולו ימשיכו להתגושש בפרלמנטים, ואנו נוכיח שעם ישראל יכול אחרת!

בלא למעט מקידוש השם שנגרם במערכת האחרונה, הלא אין ספק שקידוש השם גדול יותר ייווצר כאשר כל האומות יכריזו: "מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ!" ולא פלגים המתכתשים זה עם זה, בכל מקום בארץ.

* * *

הפלגנות השוררת בארץ לא תחומה בתוככי גבולות הארץ, אלא בוקעת ומתפרסמת בכל העולם. אויבי עמך בית ישראל שבעולם כולו עוקבים אחר התהליכים הפוליטיים, ולא פעם אף מסייעים לתקוע טריז בין המחנות. אם נגיע לאחדות קודם כל בתחום הזה נשדר בכך חוסן פנימי אמיתי (ולא רהבתני מדומה...) כלפי כל העולם כולו! ובתקוה שבהמשך נגיע גם לאחדות האמיתית המיוחלת בבחינת "תנועות החיצוניות מעוררות את הפנימיות"

רבים לא יודעים, אך זו עובדה קיימת: בעולם כולו מתגוררים אזרחים שכליבם פנימה אוהדים את עם ישראל הנרדף שמתגורר כאן בין שבעים זאבים טורפים. אבל מיליונים אלו לא יביעו את אהדתם ועזרתם כל עוד בראש הפירמידה שלנו ניצבים פוליטיקאים שעוסקים יומם ולילה במריבות פנימיות.

אפילו העולם הערבי כולו - שבוודאי לא אוהד אותנו - יתייחס אלינו אחרת לגמרי כאשר נהי' מאוחדים. כאשר יתייצבו מולם אנשים שוחרי שלום של אמת כלפי פנים וכלפי חוץ.

הגיע הזמן לשנות. והפעם בשינוי חיובי אמיתי!

המאמר שלפנינו מופנה בעיקר לעסקני הציבור מכל שדרות העם שבידם היכולת להשפיע על רשויות השלטון.

ביום רביעי, ט"ז בשבט בשעות הבוקר, ניגש אלי יהודי יקר ואמר "היה קידוש השם גדול!"

חיכיתי שהוא יפרש את דבריו אך הוא לא עשה זאת. כנראה היה בטוח שאני מבין, ולא טרח להסביר את עצמו.

שאלתי אותה ימה קרה? והוא הסביר שיהדות התורה עלתה מחמישה מנדטים לשבעה! ואכן, בהמשך יתברר כי יהדות התורה קיבלה מספר היסטורי של 196,038 קולות שהכריזו שהדגל הכי חשוב בעיניהם הוא דגל התורה והמצוות.

אין ספק שידידי צודק, ואני לא בא למעט בערך של ההכרזה המאוחדת שבקעה מפי כמעט 200,000 אלף איש. אך מאחר שאנחנו כבר עומדים לאחר הבחירות, אני שואל את עצמי בקול: **האם זה הקידוש השם שאליו אנו שואפים!?**

אסור לנו לשכוח, ולו לרגע, משאיפתינו המקורית והאידיאלית: "לתקן עולם במלכות ש-די" ו"כל בני בשר יקראו בשמך" אותה אנו מזכירים יום יום בתפילה. אך כל עוד אנו שרויים בגלות, עלינו לעשות ככל שניתן, להתייצב לכל הפחות כלפי חוץ. כלפי אומות העולם, כלפי אויבינו המבקשים להכחידנו, כמו עם מגובש ומאוחד! בזה כשלעצמו טמון כח אדיר. הרי מפורשות קוראים אנו ברש"י (בראשית יא-ט) מדוע דור הפלגה לא נאבדו מהעולם כמו דור המבול? משום שדור המבול היתה מריבה ביניהם, לכך נאבדו. ואילו דור הפלגה "היו נוהגים אהבה ורעות ביניהם. "למדת" - מסיים רש"י - "ששנאו המחלוקת וגדול השלום".

עלינו להתחיל לפעול בכיוון הזה קודם כל בבחינת "סור מרע" - לבטל את כל ענין ה"מפלגות" ו"פילוג" בעם ישראל..

* * *

במאמר שפרסמנו לפני הבחירות התחלנו לשרטט את המצב הציבורי האידיאלי אליו עלינו לחתור ולשאוף. והוא: בראש ובראשונה ניהול מקצועי שיהפוך את מוקדי הכוח של המפלגות השונות למיותר!

ישנן בעולם חברות ענק - שהתקציב השנתי שלהן מזכיר את התקציב השנתי של מדינה - וראה זה פלא: הן מתנהלות ללא מפלגות כלל! אז מי אמר שהכח אמור להימסר לידי מפלגות ולא להישאר בידי העם?

הנציגים של העסקנות הציבורית בארץ ישראל שאנו מציעים, תורכב מאנשים נבחרים - ניטראליים אפילו אם באים ממגזר מסויים. הם יהיו אנשים שיצטרכו להכיר את הצרכים האמיתיים של כל המגזרים בציבור הישראלי, ולהיות מספיק חכמים ישרים והוגנים כדי להבין שלא ניתן בשום פנים ואופן לכפות אורח חיים שונה ממה שכל מגזר חונך והורגל בו.

אם אנו חפצים בחברה מלוכדת ומאוחדת ולא שחלילה "איש את רעהו חיים בלעו" יש להתחשב בצרכי כולם ולאפשר לכל אדם לחיות באמונתו עד שזוכה ל"מלאה הארץ דעה את ה'".